

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΣΤΕΛΙΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ, ΦΟΙΝΙ, 23 Ιουλίου 2023

«Ήρθαν ένα καταραμένο πρωινό, μian αποφράδα μέρα
και κούρσεψαν τις ψυχές μας...

Ήρθαν και λήστεψαν το βιος μας...

Ήρθαν και έκλεψαν τη μισή μας Πατρίδα...

Μας βίασαν, χωρίς ενδοιασμούς, χωρίς καμία ντροπή,
με μίσος κι αστείρευτο μένος, σε κάθε τι ελληνικό...

τα όνειρά μας...

εκείνα που κάναμε σαν ήμασταν παιδιά, στις ακτές της Κερύνειας,
εκείνα π' ονειρευτήκαμε, παίζοντας κρυφτό στις πορτοκαλιές του Καραβά
στα ατελείωτα, στα παιδικά μας μάτια, περιβόλια της Μόρφου,
εκείνα που ζωγραφίζαμε στον λευκό καμβά της ζωής, μέρα και νύκτα,
τρέχοντας ανέμελα, στις γειτονιές της Αμμοχώστου...

Κι ύστερα...

Η Κερύνεια μας, έμεινε μόνη με τους ξένους...
οι πορτοκαλιές του Καραβά και της Μόρφου μας, μαράθηκαν...
οι γειτονιές της Αμμοχώστου μας, ερήμωσαν...

Κι από τότες...

τον Πενταδάκτυλο μας, μας τον πατούν οι ξένοι...

Κι όμως...

Δεν τους έφερε, Κώστα Μόντη, η αγαπημένη θάλασσα της Κερύνειας.
Μόνοι μας τους φέραμε... με τον εγωισμό και τη φιλαυτία μας,
με τον διχασμό και τη διχοστασία μας,
με τη φιλαρχία και την απιστία μας...

Μόνοι ανοίξαμε τις πληγές μας,
κι εκείνοι απλά φρόντισαν, να μην επουλωθούνε ποτέ,
ώστε 49 τόσα χρόνια, αδιάκοπα να αιμορραγούν
και μαζί τους αδιάκοπα να αιμορραγεί η Πατρίδα μου/η Πατρίδα σας/η Πατρίδα μας...

Τις πόρτες της συμφοράς και του ξεριζωμού...
τις ανοίξαμε μόνοι, όσο κι αν μας πληγώνει η αλήθεια...
πιστοί στην προαιώνια κατάρα της φυλής μας...
που τόσο γλαφυρά, περιέγραφε, χρόνια πριν, ο Εθνικός μας ποιητής...»

Σεβαστό ιερατείο, Ελληνίδες, Έλληνες, της ιδιαιτέρας μας Πατρίδος...

Την αλήθεια, πρέπει να την κοιτά κατάματα, για να γίνεσαι καλύτερος.

Κάποτε, κάποια αμούστακα παιδιά, φυτέψανε τα όνειρά τους σε κάθε πλαγιά, σε κάθε κορφή της θαλασσοφιλούσας Πατρίδας και τα πότιζαν, σταλιά, σταλιά, με το αίμα τους, για να τα δούνε ν' ανθύνε, λίγα χρόνια αργότερα, να γίνονται δέντρο, π' ακουμπούσε μεσούρανα τα σύννεφα του Παραδείσου, αγνοώντας τον θάνατο, σαν ανέβαιναν αγέρωχοι στο ικρίωμα, φορώντας περήφανοι, γιατί ήσαν Έλληνες, γαμπριάτικη τη θηλιά της αγχόνης, για να χαρίσουν σε κάθε επόμενη γενιά κυπρίων, το δικαίωμα... να αναπνέουν ελεύθεροι.

Δεν προλάβαμε όμως... Δεν προλάβαμε, να χαρούμε τη νίκη. Δεν αξιωθήκαμε να γευτούμε το νέκταρ της λευτεριάς και τότες, εκείνος ο ποιητής, που θαρρούσες πως τα 'ξερε όλα, μας φώναξε από μακριά. Κι η φωνή του ακουγόταν, σαν θεία δίκη, σαν της προαιώνιας κατάρας, το μήνυμα...

«Παλληκάρια, οι πόλεμοι για σας, όλοι είναι χαρά,
και το γόνα σας δεν τρέμει στους κινδύνους εμπροστά.
Απ' εσάς απομακρύνει κάθε δύναμη εχθρική,
αλλά ανίκητη μια μένει, που τες δάφνες σας μαδεί...
Η διχόνοια... που βαστάει ένα σκήπτρο η δολερή,
καθενός χαμογελάει «πάρ' το», λέγοντας, «κι εσύ».
Κειο το σκήπτρο, που σας δείχνει, έχει αλήθεια ωραία θωρεία,
μην το πιάστε, γιατί ρίχνει εισέ δάκρυα θλιβερά.
Από στόμα όπου φθονάει, παλληκάρια, ας μην πωθει,
πως το χέρι σας κτυπάει, τ' αδελφού την κεφαλή.
Μην ειπούν στον στοχασμό τους, τα ξένα έθνη αληθινά,
εάν μισούνται ανάμεσό τους... δεν τους πρέπει λευτεριά».

Κι όμως, αδέλφια... «εις ώτα μη ακουώντων»... καταστρέψαμε αυτήν την όμορφη Πατρίδα. Κι ύστερα; Κι ύστερα αφήσαμε πίσω το 5 μίλι, τη Μόρφου τζιαι τη Ζώδκια, τ' Αρκάτζιην τζιαι τη Φιλιά, την Τζιερύνειαν τζιαι τον Καραβάν, τον Μαραθόβουνο, το Λευκόνοικο, την Πηγγήν τζιαι την Ακανθού... Κι ύστερα, αφήσαμε πίσω, φίλους, αδέλφια, συγγενείς... Κι ανάμεσα σ' όλους εκείνους... κι ο Στέλιος Περικλέους...

Ο Στέλιος, γεννήθηκε στο Φοινί, την πρωτοχρονιά του 1954. Ήταν το 5^ο παιδί του Παναγή και της Θεοδώρας και πέρασε τα παιδικά του χρόνια στο χωριό, προτού μετακινηθεί με την οικογένειά του στη Λεμεσό. Ξεχώριζε από παιδί, για τον χαρακτήρα, το ήθος και την αγάπη του για την Πατρίδα. Για τον ίδιο, τα παλικάρια της ΕΟΚΑ, αποτελούσαν υπόδειγμα αυτοθυσίας και πατριδολατρίας.

Το 1973, κατατάσσεται στην Εθνική Φρουρά και στο 211 ΤΠ. Τοποθετείται στον 3^ο Λόχο, με τομέα ευθύνης τις περιοχές Νεάπολη, Τράχωνας, Ομορφίτα και Βόρειος Πόλος.

Η 20^η του Ιούλη του 1974, εκείνη η ημέρα, που ο ήλιος που ανέτειλε, δεν ήτανε χρυσός, μα κατάμαυρος, σκοτεινός, απομεινάρι μιας αδελφοκτόνας προδοσίας, τον βρήκε σε Φυλάκιο της Μονάδας του στον Τράχωνα, να δέχεται τα εχθρικά πυρά, με τόλμη κι αυταπάρνηση, σαν νέος Σπαρτιάτης, να φυλάει Θερμοπύλες, σαν έτοιμος από καιρό, να ανταποκριθεί με τους συστρατιώτες του, στο κάλεσμα της Πατρίδας, γιατί για εκείνους... «Εις οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης»...

Άντεξαν στα πρώτα εχθρικά πυρά, μα την 22^α του Ιούλη, καταμεσής μίας υποτιθέμενης εκεχειρίας, δέχθηκαν πυρά όλμων, προμήνυμα της λυσσαλέας εχθρικής επίθεσης, που ακολούθησε κι

έκτοτε, τα ίχνη του Στέλιου και των λοιπών στρατιωτών, παλικαριών, από κάθε γωνιά της Κύπρου, χάθηκαν.

Χρόνια αργότερα, σε ομαδικό τάφο στην κατεχόμενη περιοχή της Λευκωσίας, αναγνωρίστηκαν τα οστά του ήρωα και η πατρώα γη τον δέχθηκε, επίσημα πια, στην αγκαλιά της.

Σεβαστό Ιερατείο, Ελληνίδες, Έλληνες,

Αυτή η γη, δεν μας ανήκει. Δανεική την πήραμε, από κάθε επόμενη γενιά Ελλήνων της Κύπρου και σ' αυτούς έχουμε ιερή την υποχρέωση, να παραδώσουμε ενιαία, αδιαίρετη κι ελεύθερη. Νικητής, δεν είναι αυτός που δεν απέτυχε ποτέ, αλλά αυτός που δεν τα παράτησε ποτέ! Μας το δίδαξαν παλιά οι αγωνιστές του '21! Μας το δίδαξαν αργότερα οι Πινδομάχοι κι οι αθάνατοι αγωνιστές της ΕΟΚΑ! Μας το δίδαξαν όμως... ο Στέλιος Περικλέους κι όσοι άλλοι βρήκαν το κουράγιο να αντισταθούν το 1974, των οποίων όλων, το πανάγιο, καθάριο αίμα πότισε τα άγια χώματα τούτης της γης.

Κι οι ψυχές όλων εκείνων, ολοζώντανες κι αθάνατες, μα πονεμένες, μας διαλαλούν «φτάνει πια αδέρφια, 49 χρόνια κι ο εχθρός είναι ακόμη εδώ. Είναι εντός των πυλών... σταματήστε να αναζητάτε φαντάσματα στα αποκαΐδια ενός σπιτιού, που μαζί κάψαμε, στα συντρίμια μιας οικογένειας, που μαζί διαλύσαμε, στο πονεμένο κλάμα μιας Πατρίδας, που μαζί σταυρώσαμε... με τα πάθη μας, με τις ιδεολογικές και άλλες διαφορές μας, για ένα σκήπτρο φθονερό... Η Πατρίδα, η δική μας Πατρίδα, έχει μοιραστεί στα δυο κι είναι ακόμη σκλάβα... μην το λησμονάτε...» και μας προσμένουν με υπομονή, σαν τ' αποφασίσουμε, μονιασμένοι, έτοιμες να σημάνουν οι ίδιες, τις καμπάνες, για της Λευτεριάς τη γιορτινή ημέρα, στον Άγιο Μάμα της Μόρφου, στην Αχεροποιήτου της Κερύνειας, στον Απόστολο Βαρνάβα.

Κι αν ακόμη, κάποιοι από μας αντέχουμε κι ελπίζουμε, είναι γιατί υποσχόμαστε κάθε χρόνο, τέτοιες μέρες, στον Στέλιο, στον κάθε Στέλιο, πατέρα, παιδί κι αδελφό μας, π' ονειρεύτηκε τη λευτεριά, σε μια ευημερούσα Πατρίδα, πως η θυσία τους, θα είναι για μας φάρος και φωτοδότης για της Πατρίδας τον εξαγνισμό. Κι αν ακόμη, κάποιοι από μας αντέχουμε κι ελπίζουμε, είναι γιατί γνωρίζουμε πως, τα τεχνικά όρια που κάποιοι καθόρισαν, πολύ πριν το '74, πρόσκαιρα είναι χαραγμένα κι εικονικά. Είναι γιατί γνωρίζουμε πως τα φυσικά σύνορά μας, ήταν και είναι στις ακρογιαλιές της Μόρφου, της Κερύνειας, του Απόστολου Ανδρέα και της Αμμοχώστου. Είναι γιατί γνωρίζουμε πως...

«Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΗ... ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ ΑΚΟΜΑ ΔΕΝ ΞΟΦΛΗΘΗΚΕ».

Τιμή αιώνια στον Στέλιο Περικλέους. Τιμή αιώνια σε όλους τους αγωνιστές της λευτεριάς, εκείνους που τόλμησαν και στάθηκαν όρθιοι, στα μαρμαρένια αλώνια... εκείνους που με το αίμα τους έγραψαν και με τα κορμιά τους έκτισαν, τις Θερμοπύλες της Κύπρου, γιατί ήθελαν τα δικά τους παιδιά... σε τούτη τη γη... να γεννιούνται και να πεθαίνουν λεύτεροι...

Αιωνία η μνήμη...

Λουκάς Χατζημιχαήλ
Αντιστράτηγος